

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑΛ

Πρὸς τὸν περίφημον Προβηγκιανὸν ποιητὴν Mistral ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς κ. Π. Δημητρακόπουλος ἀπέστειλε τὴν «Ἀγένητην». Ὁ κ. Μιστρὰλ τὸν ἠγάρεται διὰ τοῦ ποιήματος ἐν Προβηγκιακῷ ἰδιώματι.

Ἴδου τὸ ποίημα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἰδίου :

*Au poëte Pol Arcas
Dans ton grand ciel d'azur,
dans ton rêve divin
oui, aime - le, ton In c r é é c,
car tu peux l'embrasser,
la couvrir de baisers,
sans que rien jamais la déflore.*

*Nous, dès notre naissance,
nous courrons à la mort :
tout ce que nous avons
il faut l'abandonner !
ceuls tiennent la vie
ceux qui ont vécu,
ainsi que ceux qui doivent naître !*

F. MISTRAL

Ἴδου δὲ καὶ ἡ ἔμμετρος μετάφρασις τοῦ ποιήματος, γενομένη ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου :

Εἰς τὸν μέγαν σ' οὐρανό,
σιὸ θεῖον ὄνειρό σου
ἀγάπα τὴν Ἀγένητην,
τὸ πλάσμα τὸ δικό σου
γιατὶ μπορεῖς νὰ τὴν κρατῆς
αἰῶνα σὴν ἀγκαλιά,
χωρὶς ποτὲ νὰ μαραθῆ
ἀπ' τῆς ἀγάπης τὰ φτιλιά.

Ἐμεῖς ποῦ γεννηθήκαμε
γοργὰ στὸν τάφο τρέχουμε,
καὶ πρέπει, σὰν πεθάνουμε,
ν' ἀφήσομε δ' εἰ ἔχομε
μόνοι κατέχουν τὴ ζωὴ
ὅσοι τὴν ἔχουν χάσῃ,
καὶ ὅσοι αὔριο θὰ ρθοῦν
νὰ γεννηθῶν σὴν Πλάσι !

★ ΙΧΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ★

← Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ →

ΙΑ ξύλινη παράγκα σιμά
στὴν ἀκρογιαλιά. Μία
θάλασσα ἤσυχη κι' ἀ-
παλή μὲ ἓνα λευκὸν
ἐλαφρὸν ἀπέραντον ἀχνὸν
ἐπάνω στὰ νερά της, τὰ
ναρκωμένα νερά ἀπὸ κά-
ποιους βρασμούς, ἀπὸ κάποιους ἀνοιξιάτικους πό-
θους, ποῦ κρύβει στὰ βαθιὰ της σωθικά, φιλεῖ λι-
πόθυμα μ' ἓνα ἀτελείωτο φίλημα πέρα, κρυφά, μα-
κρὰ τὰ φρύδια τῶν γαλανῶν ματιῶν τοῦ οὐρανοῦ,
ποῦ αἰῶνια καθρεφτίζεται μὲ φιλαρέσκειαν ἀκούρα-
στον ἐπάνω στὸ ἀρρυτίδωτο κι' αἰωνίως νέο κορμὶ
της.

Γυμνὸς ὁ κάμπος πάλιν παρὰ πέρα, σὰν ἄλλη
θάλασσα μὲ τὴν πράσινη ζωὴ της καὶ τοὺς βιο-
δοὺς καυμούς της μ' ὅλα τὰ ἀπάνταστα χρώματα,
ποῦ ὁ μέγανος ζωγράφος, ὁ Ἥλιος, μὲ τὴν μυ-
στηριώδη τέχνην του ἔβαψε τὰ ἀγριολούλουδά του,
κι' ἡ ῥάγες γύρω, παρθενικοὶ μαστοὶ τῆς ἀνοιξιά-
τικῆς Γῆς, μὲ τὰ νέα βλαστάρια τῶν δένδρων, ποῦ
σῦρριζα τρέμουν στὰ χίλια μυρωμένα φιλιὰ τῆς
ἀνοιξίως, ποῦ φέρει ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὸ ἀνοιξιάτικο
ἄερί ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν
βλασταριῶν τοῦ κάμπου. Ὅλα ποτίζονται μὲ τὴν
ἀνίκητη δύναμι τῆς δημιουργίας, ἔλα ποτίζονται
μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν νέα ζωὴ.

Ὅλα ζωγραφίζουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴ, ποῦ τίποτε
δὲν θέλει σκεπασμένο μὲ τῆς ψευτιᾶς τὰ βαρῆ καὶ
πικτικὰ σκεπάσματα, ποῦ ὑφαίνει ὁ ἀκοίμητος